

АНДРІЙ РУДНИЦЬКИЙ:

**АРХІТЕКТУРНИЙ ПОРТРЕТ
НА ФОНІ ЕПОХИ**

ANDRIY RUDNYTSKYI:

**ARCHITECTURAL PORTRAIT
ON THE BACKGROUND OF THE EPOCH**

АНДРІЙ РУДНИЦЬКИЙ:

**АРХІТЕКТУРНИЙ ПОРТРЕТ
НА ФОНІ ЕПОХИ**

Львів 2019

УДК 711.

Андрій Рудницький: архітектурний портрет на фоні епохи : [монографія] / під ред. Б. С. Черкеса, І. А. Диди. Львів: Вид-во НУ «Львівська політехніка», 2019, 132 с.

Andriy Rudnytskyi : architectural portrait on the background of the epoch /

ISBN ???????

У монографії зроблено огляд професійної, наукової, педагогічної діяльності, особистісних характеристик доктора архітектури, професора, почесного професора Національного університету «Львівська політехніка» Андрія Марковича Рудницького (1928–2009). Автори публікації добре знали Андрія Рудницького, були його учнями й колегами в непростих історичних умовах кінця XX – початку XXI ст. Тому матеріал окремих розділів доповнено особистими спогадами, що відображають особливості епохи з позицій архітектури. Книга буде цікавою для архітекторів, урбаністів, істориків, педагогів, соціологів та всіх, хто цікавиться розвитком української архітектурної науки й освіти.

The monograph contains the description of the professional and pedagogical activity, personal traits of the Sc. Doctor of Architecture, Professor, Honoured Professor of Lviv Polytechnic National University Andriy Markovych Rudnytskyi (1928 – 2009). Authors of the publication were personally well acquainted with Andriy Rudnytskyi, being his students and colleagues in the difficult historical conditions of the late 20th century - early 21st century. Therefore, some chapters contain personal recollections that reflect the peculiarities of the period from the position of the architecture. The book will be interesting for architects, urbanists, historians, pedagogues, sociologists and everyone interested in development of the Ukrainian architectural science and education.

Наукова редакція:
д-р архіт., проф. Б. С. Черкес
канд. архіт., доц. І. А. Дида

Рецензенти:
д-р мистецтвознав., проф. О. Я. Боднар
д-р архіт., доц. О. Л. Михайлишин
д-р архіт., проф. О. І. Ремізова

Монографію рекомендовано до опублікування
Вченою радою Інституту народознавства НАН України.
Протокол № 11 від 21 травня 2019 року.

**ANDRIY MARKOVYCH
RUDNYTSKYI**

*04.XII.1928 (Lviv) –
26.VIII.2009 (Lviv)*

**АНДРІЙ МАРКОВИЧ
РУДНИЦЬКИЙ**

*04.XII.1928 р. (Львів) –
26.VIII.2009 р. (Львів)*

Рис. 3. Публікації
Андрія Рудницького 1971 р., 1976 р. і 1985 р.
(фото з архіву авторів)

в довоєнний час. Очевидно, що найкраще його міг зрозуміти саме Андрій Рудницький – корінний львів'янин, який був щиро закоханий у рідне місто, мав хоча й неповну, але довоєнну класичну гімназійну освіту і вільно розмовляв польською та німецькою мовами. Це була, по суті, ніби зустріч на острові двох уцілілих пасажирів затонулого круїзного лайнера. Кожен зберіг в уяві образ того іншого, колишнього життя, і разом вони намагалися його утримати, а може, й знову відродити в нових реаліях.

Саме через такий збіг обставин у радянський період архітектурна освіта у Львівській політехніці не розпочалась «з чистого листа» (як про це, мабуть, мріяли ідеологи комунізму), а продовжила свої довоєнні традиції.

В архітектурній творчості велику роль відіграє ідеологічний чинник. Середовище впливає на людей не лише фізично, а й психологічно. Тому саме в архітектурній освіті, на відміну від, скажімо, точних інженерних наук, дуже важливими є думки і світогляд архітектора, його розуміння потреб та комфорту майбутніх споживачів. У Львові було зроблено спробу адаптувати довоєнне розуміння архітектурних завдань до радянських умов. Можливо, саме тому роботи львівських студентів досить помітно відрізнялися на тлі інших українських вишів, особливо в перші повоєнні десятиліття.

Під професійною і науковою опікою професора Івана Багенського Андрій Рудницький захистив кандидатську дисертацію про архітектуру районної сільськогосподарської виставки та розпочав педагогічну діяльність. Але його науковим архітектурним зацікавленням було тісно в тематичних рамках захищеної дисертації. У цей час його виступи й публікації вражали своїм діапазоном. Він шукав актуальних проблем, які потребували вирішення. Ним керував науковий азарт, а не споживацькі кон'юнктурні мотиви. Наприклад, щоб полегшити життя проєктувальникам, він розробив новий, свій власний, спосіб розрахунку інсоляції приміщень за допомогою графіків, і у 1957–1958 рр. опублікував на цю тему статті [Рудницький, 1957]. Це своє завдання він вважав

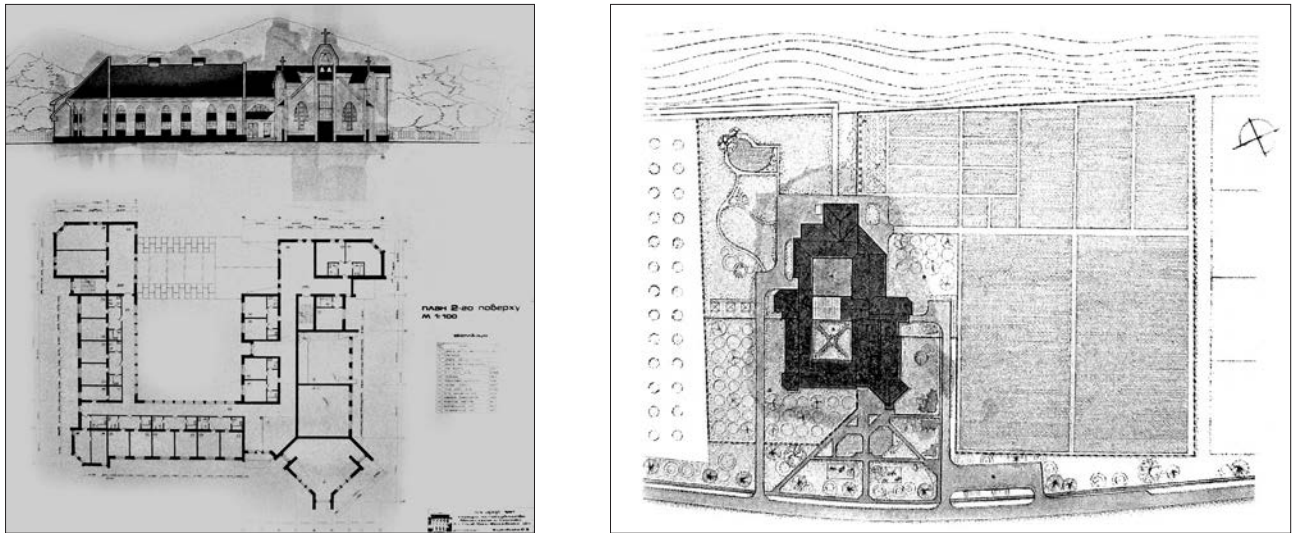

Фото 2. Фрагмент дипломного проекту О. Да'видюк (1988 р.).
Один із перших проєктів сакрального об'єкта в політехніці (з архіву автора)

На сьогодні в регіоні сформувалась гарна школа архітекторів, які проєктують храми. Напрямую чи опосередковано ті знання й те розуміння сакральної архітектури та сакрального простору життєдіяльності, які мав професор А. Рудницький, використали студенти, а в подальшому – архітектори-практики в творчій роботі.

Інший приклад, який стосується проєкту та пов'язаний із духовністю професора, розкриває одна наша розмова. У часі, коли студенти самостійно виконували клаузуру, а ми мали нагоду для приватної розмови, запитав мене професор: «Чи знаєш ти заповіді Божі?». Я вдячний мамі, яка навчила мене не лише багатьох молитов, а й заповідей. Тож без запинки розказав заповіді й розтлумачив: три перші заповіді регулюють взаємини з Богом, а решта – стосунки між людьми. Професор був подивований (маю надію, приємно) моїми знаннями, але я від хвилювання пропустив четверту заповідь – «шануй батька й матір, і буде тобі добре, і довго проживеш на світі». Нагадавши мені цю заповідь (тим підкреслив, що він їх також знає), розмірковував над християнською етикою. Наприкінці розмови напівжартома сказав: «Головне – не робити зла». Я запам'ятав ці слова і, будучи інколи «злий на язик», але не злий душею, донині намагаюсь їх дотримуватися. Під час обговорення проєктів чи наукових праць, як правило, виступаю критично, але доброзичливо (хочеться порадити й допомогти), але ніколи не маю на меті зробити комусь зло чи принизити.

Цікавим є приклад проєктування й будівництва пам'ятного знака в честь возз'єднання українських земель на в'їзді з київського напрямку, який розкриває ще одну грань цієї, без перебільшення, великої особистості (ми з Андрієм Марковичем були авторами проєкту). Розпочалось усе з підготовки Львова, який розташований на міжнародному туристичному зв'язку з Європою, до олімпіади 1980 р. у Москві. Було проведено конкурс (1978 р.) на знаки в'їзду в місто з основних (європейських) напрямків. Мій, тоді ще студента, проєкт в'їзного знака із західного напрямку (розміщений наприкінці вул. Гороδοцької) було визнано найкращим. Ідея полягала у створенні «тріумфальної» арки, в отворі якої містилась би декоративна решітка, частково відчинена. Трактування було таким: хто до нас їде з добром – для того ми відкриті; а хто зі злом – закриті. На арці було розміщено історичний герб Львова, а на невеликій стінці – карта міста з основними транспортними комунікаціями. За задумом для решітки потрібно було використати дерево, а в поліхромній мозаїці карти вдатися до характерних українських декоративних мотивів.

Вибір здійснював перший секретар міському партії Генріх Бандровський. У нього з'явилася ідея розташувати розроблений знак на київській трасі, а відповідно постала вимога змін у проєкті – зі Сходу до нас їдуть «лише з добрими намірами». Арка отримала монументальні розміри (27 м висоти) у створі – дерев'яна дубова решітка гостинно відкритого міста. З'явилася поперечна «стрічка», теж із дерева, на якій було передбачено дерев'яну різьбу з геометричних (західноукраїнських) та рослинних (великої України) мотивів, що органічно переплітались і єднали наші землі. На арці з двох сторін розташовувались історичні щити із зображеннями герба Львова й Радянського Союзу, а також написи «1939» та «Львів» із боку виїзду зі Львова та в'їзду до міста. Дерев'яна оздоблена різьбою поперечка символізувала рушник, із яким зустрічали визволителів. Усе відповідно до радянських канонів та міфології того часу.

Таким чином, в'їзний знак перетворився в пам'ятний знак. За задумом належало також відповідно впорядкувати територію – висадити дубовий гай, через який простягнеться алея зі скульптурними групами боротьби українського народу за возз'єднання. Закінчувати алею мав курган, на якому височітиме багатофігурна скульптурна композиція «зустріч визволителів». Біля підніжжя кургану – стінка з текстом народних зборів про возз'єднання – у такий спосіб творився цілий комплекс. Реалізувати вдалося лише незначну частину задуманого (фото 3).

Фото 3. Знак на честь возз'єднання українських земель. Відкриття 1982 р. (з архіву автора)

Фото 4. Професор Рудницький та асистент Габрель на будівництві знака (з власного архіву автора)

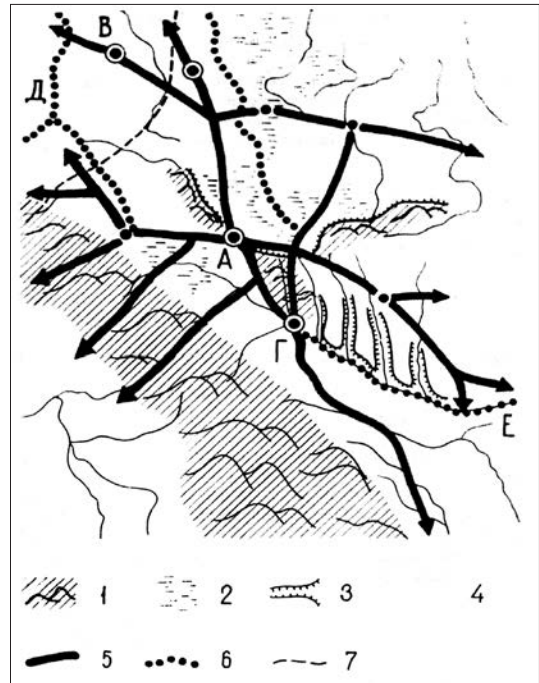

Рис. 1. Львівський вузол сухопутних доріг.

1. Гори. 2. Болота. 3. Каньйони. 4. Степ.
5. Головні шляхи. 6. Водні шляхи.
7. Орієнтовна межа давньоруської держави.
А. Львів. Б. Холм. В. Люблін. Г. Галич.
Д. Ріка Вісла. Е. Ріка Дністер.

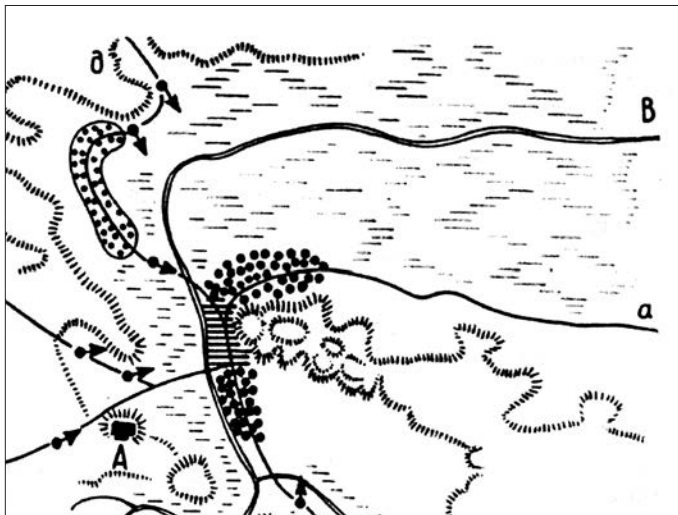

Рис. 2. Львів у XIII ст.

1. Місто. 2. Село Голоско.
3. Передмістя. 4. Болото.
5. Краєвиди на місто і його головну ландшафтну доміную.

Головні шляхи:

- А. На Буськ, Київ. Б. На Галич. В. На Перемишль.
Г. На Ярослав. Д. На Холм, Володимир.

А. Юр'ївський монастир.

Б. Місце біля Галицького шляху, де, ймовірно, знаходилося укріплення.

В. Ріка Полтва.

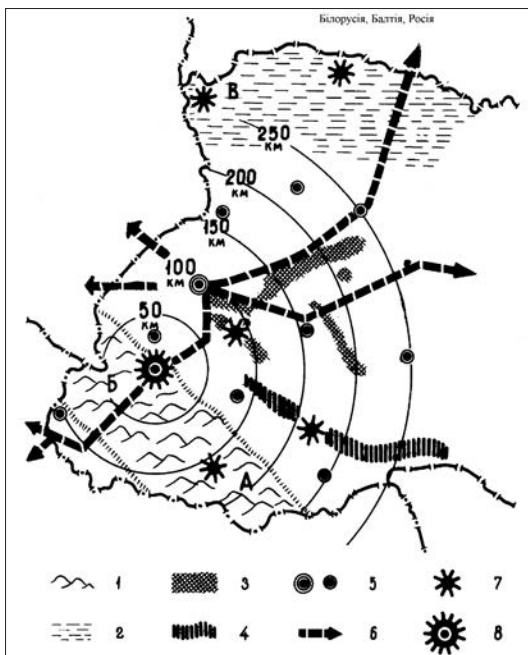
Поряд з історико-містобудівними дослідженнями (з офіційної точки зору «неактуальними») Андрій Рудницький займався впродовж 1960-х рр. актуальними на той час проблемами урбаністичного розвитку західноукраїнського регіону, тісно співпрацював з головним архітектором Львівської області Андрієм Шуляром, досліджуючи питання розташування туристичних осередків у регіоні, розвитку вулично-транспортної системи в містах, формування міських ансамблів, інсоляції житлової забудови, благоустрою й озеленення житлової території в містах західноукраїнського регіону. Результати досліджень викладено в численних статтях, опублікованих упродовж 1959–1965 рр. у фахових журналах «Жилищное строительство», «Строительство и архитектура» та інших.

Спільні риси й характерні особливості розвитку обласних центрів регіону та формування міських ансамблів упродовж післявоєнного десятиліття було виявлено на прикладах Львова, Тернополя, Рівного [Шуляр, Рудницький, 1959; Рудницький, 1964]. А. Рудницький дослідив та описав загальні ознаки й специфічні містобудівні відмінності цих міст у процесі післявоєнної розбудови та реконструкції. Досліджуючи складну вже на той час проблему організації вулично-транспортної мережі у сформованих

*Рис. 3. Андрій Рудницький (справа)
із викладачами кафедри архітектурного проєктування Сергієм Несвицьким і Неллі Колпаковою
біля руїн Успенського монастиря в с. Зимне Волинської області. 1967 р.*

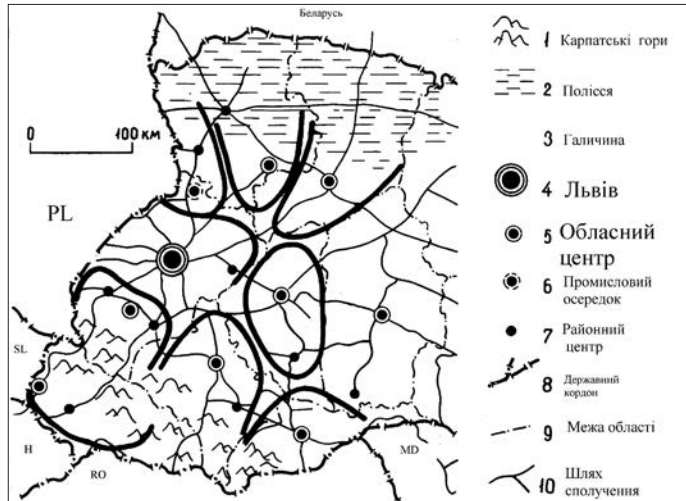
містах Західних областей України, А. Рудницький та А. Шуляр запропонували принципові схеми організації руху транспорту в реконструйованих містах із щільною забудовою. Водночас було детально досліджено транспортну ситуацію в історичному центрі Львова і на підставі теоретичних узагальнень сформульовано практичні рекомендації щодо організації транспортного та пішохідного руху [Шуляр, Рудницький, 1964; Рудницький, 1965].

*Рис. 4. Західноукраїнська система розселення. 1965 р.
1. Карпатські гори. 2. Полісся. 3. Галичина.
4. Львів. 5. Обласний центр.
6. Промисловий осередок. 7. Районний центр.
8. Державний кордон. 9. Межа області.
10. Шлях сполучення.*

Рис. 5. Відпочинково-туристичні осередки в західноукраїнському регіоні. Урбаністична концепція. 1965 р.

1. Карпати: А. Гуцульщина, Б. Бойківщина.
2. Полісся: В. Околиці озера Світязь.
3. Поділля. 4. Заплава Дністра.
5. Головні міста регіону.
6. Головні транспортні зв'язки.
7. Відпочинковий осередок регіонального значення.
8. Відпочинковий осередок понадрегіонального значення.

Тема дослідження пов'язувалася з підготовкою матеріалів до генерального плану Львова 1966 р. Проблеми транспорту А. Рудницький розглядав у сукупності просторових проблем міста, він підкреслював, що, «вирішуючи інженерні завдання, не можна забувати, що лінії громадського транспорту слід розглядати як головні осі сприйняття архітектурного образу наших міст» [Рудницький, 1965, с. 10]. Варто зауважити, що низка тогочасних принципових рекомендацій не втратила свого значення й сьогодні, про що свідчить, наприклад, реалізація у 2014 р. схеми кругового транспортного руху на перехресті вулиць Городоцької та Шевченка у Львові.

Чільне місце в науковій діяльності А. Рудницького впродовж 1960-х рр. належить дослідженню містобудівних аспектів проблеми розвитку історичних дільниць міст в ансамблі сучасного міста. Адже Західна Україна є регіоном, де збереглися численні історичні міські ансамблі й пам'ятки архітектури, в історичному та мистецькому сенсі пов'язані з європейською культурною спадщиною.

А. Рудницький у 1966 р. уперше запропонував класифікацію міст Західної України за ступенем збереження історичних ансамблів у містах та їхнім сучасним використанням. Виділено три характерні типи містобудівної ситуації: I – історична дільниця міста зберегла планувальну структуру й ансамблі забудови; а) історичний комплекс є одним з елементів міського ансамблю; б) історичний комплекс домінує в просторі міста; II – історична дільниця міста зберегла планувальну структуру й окремі пам'ятки архітектури;

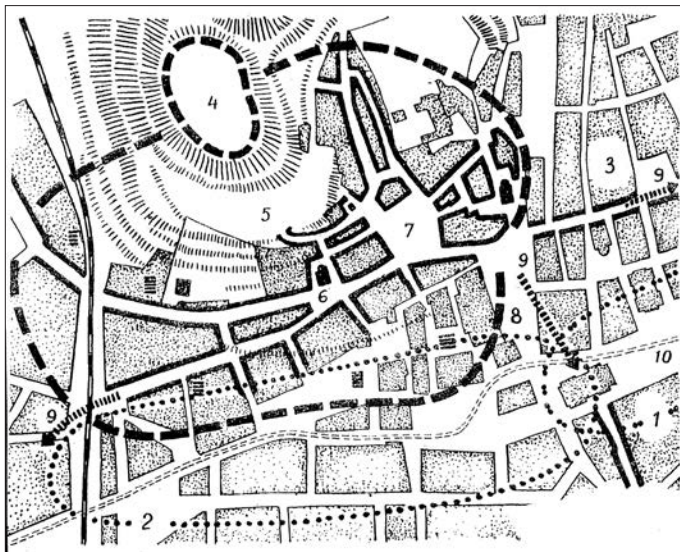

Рис. 6. Центральний район Львова в XIII–XIV ст. 1966 р.

- 1 – район міського центру, сформований у XIX–XX ст.;
- 2 – район нинішнього будівництва другої черги громадського центру міста;
- 3 – середньовічне ядро міста (XIV–XV ст.);
- 4 – дитинець; 5 – місце розташування княжих теремів й адміністративних будинків давньоруського часу;
- 6 – головний міський храм;
- 7 – головна площа;
- 8 – торгові площі біля міських воріт;
- 9 – головні шляхи XIII – XIV ст.;
- 10 – ріка Полтва.

Створюється Наукове товариство імені Т. Шевченка

Дванадцятого вересня ц. р. в Західному науковому центрі АН УРСР під головуванням члена - кореспондента АН УРСР О. М. Романіва відбулося засідання ініціативної групи вчених по заснуванню у Львові Наукового товариства імені Т. Шевченка. В обговоренні організаційних та програмних питань взяли участь академік АН УРСР В. В. Панасюк, письменники Р. М. Лубицький, Р. М. Федорів, вчені М. М. Ільницький, Ю. Ю. Сліпак, Р. Ф. Кирчів, І. О. Денисюк, Т. І. Комарницький, Ф. І.

Стеблій, Л. І. Крушельницький, мистецтвознавець В. А. Овсійчук, Д. П. Краєвний, Ю. П. Ясеновський, директор наукової бібліотеки імені В. Стефаніка АН УРСР М. В. Лизанець та інші. В роботі засідання взяли участь і виступили секретар Львівського обкому партії В. Є. Гончарук.

Наш кореспондент зустрівся після засідання з членом - кореспондентом АН УРСР О. М. РОМАНІВІМ і попросив розповісти про плани ініціативної групи та стан підготовки установчих зборів товариства.

Для спеціальних навчальних закладів республіки.

Товариство задумане як продовжувач славних традицій Наукового товариства імені Т. Шевченка (НТШ), що існувало у Львові з 1873 до 1940 років. З його іменем пов'язана діяльність великої плеяди діячів українського національного відродження письменників О. Кониського, І. Франка, Б. Грінченка, Лесі Українки, І. Нечуя-Левицького, славетних вчених М. Грушевського, В. Гнатюка, Ф. Вовка, І. Горбачевського, І. Пулюя, М. Возняка, Б. Шурата, Ф. Колесси, І. Крип'якевича, К. Студинського та багатьох інших. Зараз здійснюється опрацювання статуту та програмних документів товариства. Установчі збори намечено провести в середині жовтня.

Нас чекає велика і копітка робота по впорядкуванню та систематизації цінних архівів, колишнього Наукового товариства імені Т. Шевченка, формуванню з їх використанням нових фондів та музейних колекцій. Створення багатотомної історії та бібліографії Товариства, видання його численних, надзвичайно цінних матеріалів та перевидання його унікальних наукових публікацій (наприклад, котиритомної монографії В. Шухевича «Гуцульщина») — це лише один з аспектів діяльності майбутнього асоціації, для реалізації якого потрібен добрий десяток років роботи цілого наукового колективу. Наші наукові розробки повинні вестись у контакті з українськими центрами за рубежом, зокрема з осередками товариства імені Т. Шевченка, які діють в Нью-Йорку, Торонто, Мельбурні та Парижі, ну й, звичайно, у тісній співпраці з Всесвітньою асоціацією українознавства, створеною в цьому році.

До найважливіших, першочергових завдань майбутнього товариства відносяться створення власної видавничої бази, спеціалізованих періодичних видань, широка публікація джерельних матеріалів. Це, безперечно, надзвичайно складна проблема, проте в умовах перебудови для її розв'язання є можливість включити нові механізми госпрозрахунку, використати нові засади міжвідомчої, а також міжнародної кооперації. Іншаке кажучи, живемо наблизо до ширшої участі у нашій роботі вчених наукових інститутів, вузів, музеїв, усіх ентузіастів наукового пошуку, яких чимало у Львові.

— Успіхів вам і вашим однокласникам!

Розмову вів Б. КУШНІР.
Кор. «Вільної України».

Рис. 2. Повідомлення у львівській газеті з 1989 року про заснування у Львові Наукового товариства ім. Т. Шевченка ініціативною групою вчених під головуванням чл.-кор. АН УРСР О.М. Романіва. Серед переліку наукових секцій, запланованих у рамках НТШ, секції архітектури та містобудування ще немає... (із приватного архіву А. Рудницького)

В ініціативну групу вчених по заснуванню у Львові Наукового товариства ім. Т. Шевченка

до групи:

Чл.-кор. АН УРСР О.М. Романів
Д.І.І. О.І. Овдійчук
Голова АН УРСР Р.М. Лубицький

Про необхідність створення в рамках Наукового товариства ім. Т. Шевченка секції архітектури та містобудування

Дорого запрошуємо: в рамках Наукового товариства ім. Т. Шевченка створити секцію архітектури та містобудування, в якій мають бути об'єднані дослідження у всіх областях формування життєвого середовища людини в умовах Західної УРСР. При цьому необхідно в таких міркуваннях:

1. Містобудування і архітектура, під якими розуміють усе діяльність людини в сфері організації свого життєвого середовища на основі законів природи та краси, є невід'ємною складовою частинкою культури народу і його історичного життя. Невпинне набуває значення важливого напрямку історії, культури і природи регіону і забезпечує суттєвий розвиток його культурних традицій, а саме збереження безцінної унікальності життєвого середовища, в якому ми, люди, існуємо і живемо.

2. Ситуація, яка склалася в наш час в Західному регіоні в сфері містобудування і архітектури, не можна назвати благою, як і містобудування. Справа ось в чому: це не тільки і не тільки втрачаються традиції, а й втрачається матеріальна пам'ять, зникли цілісність цілісності. Справа не лише в тому, що втрачаються, але й в тому, що втрачаються цілісність. Але архітектура наша, опираючись на міцну основу національної громадянськості, не буде діяти випадково і активно в наш час. Відновлення і розвитку української матеріальної культури в містобудуванні і архітектурі, це результативність роботи інших секцій НТШ у цій сфері також буде очевидною.

3. На противі близько 30 років у нашому суспільстві проводилася дуже активна робота "засорки" спрямована на те, щоб заперечити існування національної ролі архітектури і містобудування в житті людини і суспільства. Результатом такої роботи є поглиблені знання про архітектуру і містобудування, а саме збереження безцінної унікальності життєвого середовища, в якому ми, люди, існуємо і живемо.

2

Кот і мистецтва, бездумності і безцінності, а саме збереження безцінної унікальності життєвого середовища, в якому ми, люди, існуємо і живемо.

3

Дорого запрошуємо: в рамках Наукового товариства ім. Т. Шевченка створити секцію архітектури та містобудування, в якій мають бути об'єднані дослідження у всіх областях формування життєвого середовища людини в умовах Західної УРСР. При цьому необхідно в таких міркуваннях:

1. Містобудування і архітектура, під якими розуміють усе діяльність людини в сфері організації свого життєвого середовища на основі законів природи та краси, є невід'ємною складовою частинкою культури народу і його історичного життя. Невпинне набуває значення важливого напрямку історії, культури і природи регіону і забезпечує суттєвий розвиток його культурних традицій, а саме збереження безцінної унікальності життєвого середовища, в якому ми, люди, існуємо і живемо.

2. Ситуація, яка склалася в наш час в Західному регіоні в сфері містобудування і архітектури, не можна назвати благою, як і містобудування. Справа ось в чому: це не тільки і не тільки втрачаються традиції, а й втрачається матеріальна пам'ять, зникли цілісність цілісності. Справа не лише в тому, що втрачаються, але й в тому, що втрачаються цілісність. Але архітектура наша, опираючись на міцну основу національної громадянськості, не буде діяти випадково і активно в наш час. Відновлення і розвитку української матеріальної культури в містобудуванні і архітектурі, це результативність роботи інших секцій НТШ у цій сфері також буде очевидною.

3. На противі близько 30 років у нашому суспільстві проводилася дуже активна робота "засорки" спрямована на те, щоб заперечити існування національної ролі архітектури і містобудування в житті людини і суспільства. Результатом такої роботи є поглиблені знання про архітектуру і містобудування, а саме збереження безцінної унікальності життєвого середовища, в якому ми, люди, існуємо і живемо.

3

Дорого запрошуємо: в рамках Наукового товариства ім. Т. Шевченка створити секцію архітектури та містобудування, в якій мають бути об'єднані дослідження у всіх областях формування життєвого середовища людини в умовах Західної УРСР. При цьому необхідно в таких міркуваннях:

1. Містобудування і архітектура, під якими розуміють усе діяльність людини в сфері організації свого життєвого середовища на основі законів природи та краси, є невід'ємною складовою частинкою культури народу і його історичного життя. Невпинне набуває значення важливого напрямку історії, культури і природи регіону і забезпечує суттєвий розвиток його культурних традицій, а саме збереження безцінної унікальності життєвого середовища, в якому ми, люди, існуємо і живемо.

2. Ситуація, яка склалася в наш час в Західному регіоні в сфері містобудування і архітектури, не можна назвати благою, як і містобудування. Справа ось в чому: це не тільки і не тільки втрачаються традиції, а й втрачається матеріальна пам'ять, зникли цілісність цілісності. Справа не лише в тому, що втрачаються, але й в тому, що втрачаються цілісність. Але архітектура наша, опираючись на міцну основу національної громадянськості, не буде діяти випадково і активно в наш час. Відновлення і розвитку української матеріальної культури в містобудуванні і архітектурі, це результативність роботи інших секцій НТШ у цій сфері також буде очевидною.

3. На противі близько 30 років у нашому суспільстві проводилася дуже активна робота "засорки" спрямована на те, щоб заперечити існування національної ролі архітектури і містобудування в житті людини і суспільства. Результатом такої роботи є поглиблені знання про архітектуру і містобудування, а саме збереження безцінної унікальності життєвого середовища, в якому ми, люди, існуємо і живемо.

Рис. 3. Обґрунтування необхідності створення Комісії архітектури та містобудування в рамках Наукового товариства ім. Т. Шевченка, яке написав Андрій Рудницький і яке започаткувало створення та плідну роботу архітектурної секції (машинописна копія з приватного архіву А. Рудницького)

Рис. 1. Професор Рудницький із донькою та колегами з університету (фото з особистого архіву професора Рудницького)

Рис. 2. Професор Рудницький з онукою. Професор тримає портрет іграшки, який намалювала онука (фото з особистого архіву професора Рудницького)

Рис. 5. Онука професора Рудницького верхи на паперовій білій пантері, яку зробив професор (фото з особистого архіву професора Рудницького)

Рис. 3. Професор Андрій Рудницький з дружиною у своєму будинку за власноруч зробленим столом (фото з особистого архіву професора Рудницького)

Рис. 4. Донька професора Рудницького з намальованим натюрмортом. Бачимо професійну постановку, формат, на якому працюють студенти (фото з особистого архіву професора Рудницького)

АНДРІЙ РУДНИЦЬКИЙ: АРХІТЕКТУРНИЙ ПОРТРЕТ НА ФОНІ ЕПОХИ

Відповідальний редактор
???

Редактор
???

Коректор
???

Верстка
Густей Уляна

Підписано до друку 06.09.2019. Формат 60×84/16
Гарнітура Arsenal. Умовн. друк. арк. 6,04
Наклад 1500 прим. Зам. №

ТОВ «Видавництво Джемс», 79005, Україна, м. Львів,
тел. 0934526074; e-mail: lysty.natali@gmail.com
Свідоцтво суб'єкта видавничої діяльності ДК, №4961 від 19.08.2015 р.

Виготівник ФОП Осьмук С. Б.
Свідоцтво про внесення суб'єкта видавничої справи
до Державного реєстру ДК №6508 від 30.11.2018 р.